ଇ.ଆଇ.ଡି. ପ୍ୟାରୀ (ଆଇ) ଲିମିଟେଡ

ବନାମ

ଜି. ଓମକାର ମୁର୍ଥୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ମାର୍ଚ୍ଚ 27, 2001

[ଏସ୍. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ ଏବଂ ଏସ୍.ଏନ୍. ବାରିଆଭା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ଵୟ]

ଶ୍ରମ ଆଇନ:

ଆନୁତୋଷିକ ପ୍ରଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1972 -ଧାରା 2 (e) -ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଦୋକାନ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଅଧିନିୟମ, 1966 -ଧାରା 40 (3) - ଆନୁତୋଷିକ - ଦାବି -ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ -ଅନୁମତି - ଦାବିଦାରମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ -କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଅପେକ୍ଷା ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅଧିକ ଲାଭଦାୟକ- ନିର୍ଣ୍ଣିତ, ଦାବି କରିବା ଅନୁମୋଦିତ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଅବସର ଯୋଜନା ଅଧୀନରେ ଚାକିରି ଛାଡି, ଆନୁତୋଷିକ ପ୍ରଦାନ ଅଧିନିୟମ (କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ) ଅଧୀନରେ ଲାଭ ହାସଲ କରିଥିଲେ । ଅବସର ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଦରମା 1600 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ଥିଲା । ଏହା ପରେ, ସେମାନେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ମଧ୍ୟରେ ଆନୁତୋଷିକର ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦାବି କରି ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଦୋକାନ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଅଧିନିୟମ (ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ) ର ଧାରା 44 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ଅପିଲକୁ ଅପିଲିୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହୋଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲ କରି ଅପିଲକାରୀ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଦାବିଗୁଡ଼ିକ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ କାରଣ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 254 ଆଧାରରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିଥାଏ ଏବଂ ଧାରା 40 (3) ଅବୈଧ ଅଟେ ।

ଏହି ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ: 1. ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ଚାକିରିରୁ ଅବସର ନେଇଥିଲେ, ସେତେବେଳେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (e) ଅନୁଯାୟୀ କର୍ମଚାରୀର ପରିଭାଷାରେ ପ୍ରତିମାସରେ 1000 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ଦରମା ପାଉଥିବା କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ

କରାଯାଉନଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କି ଉତ୍ତରଦାତା-କର୍ମଚାରୀମାନେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତିମାସରେ 1600 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ଦରମା ପାଉଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଆଇନ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ତାହା ହେଉଛି, ତେବେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 40 (3) ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆନୁତୋଷିକ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବା ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମର ଯୋଜନା ସୂଚିତ କରିବ ଯେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଅପେକ୍ଷା ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅଧିକ ଲାଭଦାୟକ ଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଫଳାଫଳ ହେଉଛି ଯେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଅପେକ୍ଷା ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅଧିକ ଲାଭଦାୟକ । ତେଣୁ, ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରତିକୂଳତା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ବିଷୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଆଗତ ହେବାକୁ ଥିବା ବିବାଦ ଆଦୌ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ଉଭୟ ଅଧିନିୟମ ସହାବସ୍ଥାନ କରିପାରିବ ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଟି ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ ସେଠାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ, ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ କରାଯାଇଥିବା ପରି ଉପଲବ୍ଧ ବାସ୍ତବ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ ।

ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ, ଜଳନ୍ଧର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, **[1980] 1 ଏସ୍.ସି.ଆର୍. 953 ଏବଂ** *ଏମ୍.ଏସ୍.ଆର୍. ମୂର୍ତ୍ତିସ୍ ଆର୍ଯ୍ୟ ସୁମାୟାଜୁଲା ଯଜ୍ଞେଶ୍ୱର ଚେନୁଲୁ,* **(1985) LAB ଆଇ.ସି.ସି. 189, ପ୍ରଭେଦ କରାଯାଇଥିଲା ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲିୟ ଅଧିକାରିତା : 1999 ର ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 5956-5958 ।

1997ର ସି.ଆର.ପି. ସଂଖ୍ୟା 3941, 4047 ଏବଂ 4563ରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 30.4.98 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ପାଇଁ ନାରାୟଣ ବି. ଶେଟ୍ଟି, ଭି. ବାଲାଜୀ ଏବଂ ଏ.ଟି.ଏମ୍. ସମ୍ପତ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ମିଶ୍ର ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ । ଏହି ମାମଲାଗୁଡ଼ିକରେ ଉତ୍ତରଦାତା-କର୍ମଚାରୀମାନେ 1958ରୁ 1984 ମସିହା ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତିରେ ଥିଲେ । ଅକ୍ଟୋବର 1, 1984 ରେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଅବସର ଯୋଜନା ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସେହି ସୁବିଧାର ଲାଭ ଉଠାଇଥିଲେ ଏବଂ ଆନୁତୋଷିକ ପ୍ରଦାନ ଅଧିନିୟମ, 1972 (ଏହା ପରେ 'କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ' ଭାବରେ ସୂଚିତ)

ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଅନ୍ତିମ ଲାଭ ପାଇବା ପରେ ସେବା ଛାଡିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଦୋକାନ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଅଧିନିୟମ, 1966 [ଏହା ପରେ 'ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ' ଭାବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି] ର ଧାରା 44 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନଗୁଡିକ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଆନୁତୋଷିକ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 40 ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟ ଆନୁତୋଷିକ ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ତିନୋଟି ଆପତ୍ତି ଉଠାଯାଇଥିଲା ଯେ (i) ଦାବି ଆଗତ କରିବାରଏ ଅତ୍ୟଧିକ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଛି; (ii) ଆନୁତୋଷିକ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିଥାଏ; ଏବଂ (iii) କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଦେୟ ଆନୁତୋଷିକ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଅନୁକୂଳ କି ନାହିଁ ପ୍ରଶ୍ନ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଯାଞ୍ଚ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଅପିଲ ପ୍ରାଧିକାରୀ ସମସ୍ତ ତିନୋଟି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାୟର ହୋଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ମଧ୍ୟ ଖାରଜ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ।

ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଚାରୋଟି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି, ଯଥା:

(i) ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 254 ଆଧାରରେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିଥାଏ ଏବଂ ଧାରା 40 (3) ଅବୈଧ ଅଟେ ଏବଂ ଦାବିଗୁଡ଼ିକ ଅଗ୍ରହଣୀୟ ।

(ii) ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଦୋକାନ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ଅଧିନିୟମ, 1988 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 40 (3) ରଦ୍ଦ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 47 (5) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଗଲା ଯେଉଁଠାରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ଦେୟଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ;

(iii) କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 14 ଆନୁତୋଷିକ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅନ୍ୟ ଆଇନଗୁଡ଼ିକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିଥାଏ; ଏବଂ

(iv) ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅବଧି ପାଇଁ ଆନୁତୋଷିକ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଚାକିରୀର ବଳକା ଅବଧି ପାଇଁ ଆନୁତୋଷିକ ପ୍ରଚଳିତ ନ୍ୟାସ ଯୋଜନା ଅଧୀନରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି ।

ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ଚାକିରିରୁ ଅବସର ନେଇଥିଲେ, ସେତେବେଳେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 2 (e) ଅନୁଯାୟୀ କର୍ମଚାରୀର ପରିଭାଷାରେ ପ୍ରତିମାସରେ 1000 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ଦରମା ପାଉଥିବା କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଉନଥିଲା, ଯେତେବେଳେ କି ଉତ୍ତରଦାତା-କର୍ମଚାରୀମାନେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରତିମାସରେ 1600 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ଦରମା ପାଉଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଆଇନ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଏହା ହେଉଛି, ତେବେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 40 (3) ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆନୁତୋଷିକ ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଅନୁମତିପ୍ରାପ୍ତ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମର ଯୋଜନା ସୂଚିତ କରିବ ଯେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଅପେକ୍ଷା ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅଧିକ ଲାଭଦାୟକ ଥିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ଲାଗୁ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଫଳାଫଳ ହେଉଛି ଯେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଅପେକ୍ଷା ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଅଧିକ ଲାଭଦାୟକ । ତେଣୁ, ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମର ପ୍ରତିକୂଳତା କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଥା ବିଷୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଆଗତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଥିବା ବିବାଦ ଆଦୌ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି ଉଭୟ ଅଧିନିୟମ ସହାବସ୍ଥାନ କରିପାରିବ ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟଟି ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ ସେଠାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବ, ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ କରାଯାଇଥିବା ପରି ଉପଲବ୍ଧ ବାସ୍ତବ ପରିସ୍ଥିତି ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମକୁ ଲାଗୁ କରିବାରେ ଆମେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ପାଇବୁ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଉଠାଯାଇଥିବା ଯୁକ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ବି. ଶେଟ୍ଟୀ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂହିତା ଯେଉଁଥିରେ ବିସ୍ତୃତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଏବଂ ଏହା ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ପ୍ରଦାନର ଅଧିକାର ସୃଷ୍ଟି କରେ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ, କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ପାଇବା ଉଚିତ । ପଞ୍ଜାବ ରାଜ୍ୟ ବନାମ ଶ୍ରମ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ଜଳନ୍ଧର ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ, [1980] 1 ଏସ.ସି.ଆର. 953 ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଛି ।ସେହି ମାମଲାରେ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଥିଲା ଯେ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 33-C (2) ଅନୁଯାୟୀ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ପ୍ରଦାନ ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ, ଏବଂ ଏହା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏପରି ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ, ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ସହାୟତା କରିପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଯେ ଗ୍ରାଚ୍ୟୁଇଟି ପ୍ରଦାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ ମଧ୍ୟରୁ କେଉଁଟି ଲାଗୁ ହେବ ।

ଇ.ଆଇ.ଡି. ପ୍ୟାରୀ (ଆଇ) ଲିମିଟେଡ ବନାମ ଜି. ଓମକାର ମୁର୍ଥୀ [ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ରାଜେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ]

ଏମ୍. ଏସ୍.ଆର୍. ମୂର୍ତ୍ତି ବନାମ ଅର୍ଭା ସୋମାୟାଜୁଲା ଯଜ୍ଞେଶ୍ୱର ଚେନୁଲୁ, (1985) LAB ଆଇ.ସି. 189 ମାମଲାରେ ନିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ମଧ୍ୟ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଲାଭଦାୟକ ନୁହେଁ, କାରଣ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ଭଳି ରାଜ୍ୟ ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ନୁହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ତଥ୍ୟ ଉପରେ, ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଅଧିନିୟମ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ତେଣୁ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉପସ୍ଥାପିତ କୌଣସି ଯୁକ୍ତିରେ ଆମେ କୌଣସି ସାରମର୍ମ ପାଇନାହୁଁ । ତେଣୁ ଏହି ଅପିଲଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

କେ.କେ.ଟି. ଅପିଲଗୁଡିକ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।